ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen Yıl 11, sayı 21 (141)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Aralık 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Faşist diktatörlüğe ağır bir darbe indirmek için Özal hükümeti yıkılmalıdır!

İşsizliğe ve pahalılığa karşı savaşımı yükseltelim!

Evren-Özal yönetimi patronların işçi çıkarmasını tamamen serbest bıraktı. İşsiz kalmak, sürünmek korkusu her işçiye yaşamı zindan ediyor. Sendikaların yaptıkları sözleşmeler hükümetin bir emri ile yırtılıyor. Köylünün alacakları bir türlü zamanında ödenmiyor. Memurlar akşamları işportacılık yapmak zorunda kalıyor. Esnaf iflasları hızla artıyor. Adamları bir yanda gecekonduları yıkarken, öte yanda Özal "Türkiye'de konut açığı yoktur" diyor. Üniversite öğrencisi YÖK'ün istediği haracı bulmak için hangi yakınımdan yüzümü kızartıp yardım istesem diye kara kara düşünüyor. Düzmece parlamentoda "Kadın Haklarının 50.yılı" kutlanırken, para için vücutlarını satmak zorunda kalan kadınların sayısının kat kat artması olağan sayılıyor. Temel mallardaki fiyat artışları artık günlük döviz kuru ayarlamaları gibi otomatiğe bağlanmış durumdadır.

Özal, "Ortadirek"in karşısına geçmiş, "bana kanıp oy verirmisiniz" dercesine alayla konuşuyor: "Geçinemiyorsanız, bileziklerinizi, yüzüklerinizi satın" diyor.

Örgütlenmek -kendi aramızda dayanışmak- savaşıma atılmak. Biz işçilerin, alın teriyle yaşamını kazanmaya çalışanların önünde bu kötü gidişin önünü kesmek için başkaca hiçbir yol yoktur. Sendikasızsak sendikaya gireceğiz, sendikalıysak sendikamızı haklarımızı korumak için çaba harcamaya zorlayacağız, fabrikada birleşip patronun karşısına tek yumruk olarak çıkacağız, isteklerimizi saptayıp dayatacağız. Esnafsak, köylüysek kooperatifleşeceğiz; memur, öğrenci, kadınsak - bir yolunu, biçimini bulup örgütleneceğiz, ortak davranacağız. Birimizin olsun burnu bile kanamasın diye hep birlikte olacağız.

İstemlerimizi ne kadar çok ağızdan, ne kadar çok yerden, ne kadar çok biçimde yükseltirsek, o kadar güçlü olacağız. Üzerimize saldırırlarsa, karşı koyacak, direneceğiz. Başka yol yok!

Niçin bizim ekmeğimizi küçültüyorlar da, ENKA, Çukurova, Koç, Sabancı gibilerinin pastalarını büyütüyorlar? Niçin savaş uçağı alıyorlar da, işsize iş sağlayacak fabrikalar açmıyorlar? Niçin topraksız köylüye toprak vermiyorlar da, eşlerine, dostlarına bedavadan devletin madenlerini veriyorlar?

Bu soruların cevabını bulmak ve bizim bu istemlerimize olumlu yanıt verecek bir hükümeti işbaşına getirene kadar Evren-Özal diktatörlüğüne karşı sendikada, meslek örgütünde, kooperatifte, fabrikada, dairede, okulda, gecekonduda savaşmak; bugün bunun kadar haklı ve meşru, kutsal ve bir o kadar da zorunlu hiçbir şey yoktur.

Gerçek düşman içerdedir

"Ermeni teröristleri, Kürt ayrılıkçıları, Yunan şovenistleri, Avrupa Konseyi.. Dört bir yanadan kuşatıldık! Cumhuriyet tehlikede! Lozan anlaşması yokedilmek isteniyor! İç ve dış düşmanlarımız birleşmiş, Türkiye'nin güçlenmesini önlemeye çalışıyorlar".

Son aylarda Evren-Özal diktatörlüğü ve onun propaganda aygıtları iç ve dış politikada yer alan her gelişmeyi bu kaba savlarla açıklamaya çalışıyorlar. Kendilerinin iktidarda kalmasını ve ilerici güçler ve Kürt halkı üzerindeki uyguladıkları terörü haklı gösterecek başkaca inandırıcı kanıt artık kolay kolay bulamıyorlar. Ne ki, yalnızca görüntüye bakarak, sorunların özüne inmeden olayları değerlendiren kimi yurtsever çevrelerin de, Evren-Özal ikilisinin bu savlarına destek verir konumlar aldıkları oluyor.

Evren-Özal ikilisinin vatanı ve Cumhuriyeti korumak ve Türkiye'yi güçlendirmek istediklerine inanmak için ortada bir neden var mıdır?

Lozan anlaşması ulusal kurtuluş savaşının utkusunun ardından emperyalist ülkelerle yapılan bir anlaşmaydı. Türkiye'yi bölüp parçalamak, halkımızı köle yapmak isteyen emperyalistlere "dur!" denmesinin belgesiydi. Ne zaman ki, dün silah zoruyla ülkeden sürüp çıkardığımız emperyalistlere yeniden el avuç açıldı, bunlar "dost", müttefik" ilan edildi, Lozan'ın, ulusal, egemen Cumhuriyetin temellerine asıl dinamit o zaman konuldu.

Ne zaman ki, yeni bir dünya savaşını hazırlama çabalarını her şeyin üzerinde tutan, bu amaçla ulusların egemenliğini, halkların özgürlüğünü, uluslararası anlaşmaları kabaca, vahşice ayaklar altına almayı kendi

Arkası 7.sayfada

DEMOKRASİ İSTİYORSAN

Saldırıya uğrayanı yalnız bırakma!

"Suçluya, gel evladım, bunu niye yaptın denilmez. Sorgulamanın belli bir yolu ve metodu vardır...Sorgulamada psikolojik baskı yöntemleri kullanılıyor." Şimdiye dek, "Türkiye'de sistemli işkence yok, tek tük işkence olayları var, onların da üstüne gidiyoruz" diye kendini savunan rejim ve Özal hükümeti, bu kez Devlet Bakanı Ahmet Karaevli'nin bu sözleriyle işkenceleri savundu, üstelik de kendi yasalarını bile çiğnediklerini, her yakaladıklarını baştan "suçlu" sayıp, sorgulama aşamasında işkence yaptıklarını itiraf etti. "Baskı yöntemi" sözünün önüne "psikolojik" sıfatını eklemek gerçeğin üzerini örtmeye yetmiyor. Sonra Bay Karaevli, "psi-

Arkası 6. sayfada

Doğu'da kim terör uyguluyor?

Gönüllü muhabirlerimiz Liceli, M.Derik, H.Bedran, D. Sempatizan ve K. Kamil bildiriyor:

M.Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk, Meclis'te "Doğu'da terör sürüyor" diye açıkladı. Evet, faşist diktatörlüğün özel seçme birlikleri, Kürt köylerinde baskı ve zulmü sürdürüyor, sokağa çıkma yasağı ilan ediyor. Çoluk çocuk katledilen yoksul Kürt köylüleri ise basında "ölü olarak ele geçirilen teröristler" gibi gösteriliyor. Bu arada Doğu'da kışla birlikte yaşam koşulları daha da ağırlaştı. Kars, Erzurum, Ağrı yöresinde hayvan yemi bulunmuyor. Samanın kilosu 50, otun kilosu 70 lira pahalılandı. Yoksulluk had safhada, halk hayvanlarını yok pahasına elinden çıkarmak zorunda kalıyor.

Baskı ve zorbalık, Türkiye Kürdistanı'nın heryerinde olduğu gibi Lice' de de yaşanıyor. Lice, uzun süredir özel eğitilmiş bir komando taburunun işgali altında. Lice Temel Eğitim Yatılı Bölge okulu karargah durumunda. Hergün bir köy basılıyor. Halk meydan dayağından geçiriliyor, komandolar boyun eğmeyenleri karakola çekiyor. Bu insanlar günlerce aç, susuz tutuluyor, yiyecek getiren görüşmeciler, kaba küfürlerle kovuluyor. Lice kaymakamı, Tuzla (Hoylin) köyünde yaptığı gibi, köy köy gezip köylüleri tehdit ediyor. Şu ana kadar Lice'nin Çavundur (Licok), Dibek (Dernust), Çağdaş (Cinezur), Gündiken (Pecer), Örtülü (Deresey), Karadere, Gökçe (Zara) köyleri komando baskınlarına uğradı, merkezde ise aramalar adım başı. Gözaltına alınanların bir kısmı Diyarbakır'a götürülüyor. Mardin'in Derik ilçesine ise 1000 komando yığıldı. Bunlardan 250' si Çêdi köyüne yerleşti. Şêbe köyünde erkekleri dayaktan geçiren komando askerleri, 4 kadını yanlarına alarak Meşkina köyü karakoluna çekildiler.

Arkası 7. sayfada

Yığınlara, daha fazla yığınlara!

5. Kongre'nin ana belgisini, "Daha güçlü TKP!" belgisini yaşama geçirmede bir dönüm noktasındayız. Tehlikelerle birlikte olanakların,olanaklarla birlikte tehlikelerin arttığı böylesi bir ortamda "Daha güçlü TKP'yi yaratmada tutulacak ana halka nedir?

MK'nin 3. Plenumu işte bu soruyu yanıtladı. Partinin önüne,yığınlar içindeki çalışmalara hız verme, kadroları bu somut işe seferber etme görevini koydu.

Bu görevin üstesinden gelmek zorundayız. Çünkü faşizmi yıkmak,ulusal demokrasiyi kurmak için onmilyonlarca emekçinin savaşa atılmasını,yığınsal halk hareketinin değişik kollarının aynı anda ortak düşmana vurmalarını sağlamak zorunludur. Bunun için yığınların neyin söz konusu olduğunu,ne yapmak gerektiğini kavramalarına yardım etmek zorunludur. Bu ise her şeyden önce örgüt işidir ve partinin yığınlar içindeki örgütlülüğünün her düzeyde yükselmesine bağlıdır.

"Yığınlara hizmet etmek için ve onların doğru olarak saptanmış çıkarlarını dile getirmek için öncü,örgüt tüm faaliyetini yığınların içine yöneltmelidir" diyor Lenin. Devam ediyor: "ve bu arada yığınların içinden istisnasız tüm sağlıklı güçleri çekmelidir ve her adımda itinayla ve objektif olarak,yığınlarla bağların korunup korunmadığını, bu bağların canlı olup olmadığını sınamalıdır. Öncü böylece ve yalnız böylece yığınları onların çıkarlarını dile getirerek eğitip yetiştirir,yığınlara örgütlenmeyi öğretir ve yığınların tüm faaliyetini bilinçli sınıf politikası yoluna sokar."

Biz komünistler, yığınları soyut olarak ele almıyoruz. Yığınlar,bu kapitalist düzende, faşizm koşullarında yoğun bir burjuva propagandasının bombardımanı altında yaşıyor. Bu, onların ruh haline, bilinç düzeyine, önyargılarına, tepkilerine, duygu ve düşüncelerine, davranışlarına hem olumlu,hem de olumsuz biçimlerde yansıyor. O nedenle,yığınların ruh halini, bilinç düzeyini, önyargılarını biz soğukkanlılıkla saptıyoruz. Ne onların şu ya da bu tutumundan umutsuzluğa kapılıyoruz. Ne de ilk kıpırdama belirtisini abartıp,onları serüvenlere sürüklemeye kalkışıyoruz. Sabırla, inatla ve cesaretle onların politik bilincini,örgütlenmelerini,politik ve ekonomik savaşımlarını yükseltmek için çalışıyoruz.

5.Kongre'de onaylanan Parti Programımız ve onun ışığında MK'nin saptayıp uyguladığı parti politikası yığınları aydınlatma,onlara politik gerçekleri gösterme çalışmalarımızın temelidir. 3.Plenum, bu politikayı daha da geliştirerek yığınsal halk hareketinin değişik kolları için şu anda güncel olan istemlerin altını çizdi, bunların savaşımlarını yükseltmek için her çabayı gösterme görevini saptadı ve en geniş yığınları, Özal hükümetini yıkma hedefinde birleştirecek somut bir hat belirledi. Ulusal demokratik diyalogun içeriğini daha somutladı. Şimdi,bu olanakları değerlendirerek, bağlaşıklık politikamıza dayanarak,yığınlara, daha fazla yığınlara gidebilmek için herşeye sahibiz.

Bunun gerçekleşmesi tüm partinin işidir. Burada temel örgüt üyesinden gençlik militanına ,fabrikadaki işçiden örgüt sekreterlerine kadar herkese somut görev düşüyor. Şimdi her örgüt,her komünist,yığınlara,daha fazla yığınlara ulaşabilmek için somut programlar yapmalı,her komünist kaç sempatizanı örgütleyeceğini, çevresindeki sempatizan halkasını nasıl genişletebileceğini saptamalıdır. Plenum raporu,iyi bir ajitasyon kılavuzudur. Bu temel alınarak ajitatörler,propagandacılar, yığınlar içindeki çalışmanın yürütücülerine en iyi biçimde omuz vermenin planlamasını yapmalıdır. Yığınlarla bağlı olmayan bir tek parti örgütü, organı kalmamalıdır. Bu çalışmaya, tutuklanıp sonra salıverilmiş olanlar da omuz vermelidir. Partinin sempatizan çevresini genişletmek için birer demokrat olarak olanaklarını,konumlarını elden geldiğince kullanmanın yollarını bulmalıdırlar.

Hedefimiz,yığınların politik aktivitesini artırmaktır. Çünkü Lenin'in dediği gibi, "Yığınların gerçek eğitimi,hiçbir zaman yığınların bağımsız savaşımından ve özellikle de devrimci savaşımından ayrı düşünülemez. Sömürülen sınıfı savaşım eğitir. Ancak savaşım onun gücünü ortaya koyar,görüş açısını genişletir,savaş yeteneğini yükseltir, düşüncelerini netleştirir, iradesini çelikleştirir."

Bunun için de elimizde yeterince birikmiş deneyim vardır. 12 Eylül öncesinde partinin yığınsal halk hareketinin değişik kolları içindeki çalışma deneyleri şimdi yepyeni bir açıdan yeniden gözden geçirilmelidir. Buradan çıkartılan sonuçlar ve dersler yaratıcı bir biçimde 12 Eylül sonrasının koşullarına uyarlanmalı,yığınların körelmemiş olan savaşım anılarına,savaş deneyimlerine dayanılmalıdır. Şunu iyi görmeliyiz: Birçok parti örgütü ve yoldaş 12 Eylül öncesinin çalışmalarında oluşmuş ve hala mevcut potansiyellerin tümünü henüz kucaklamış değildir.

Öte yandan her alanda TKP ile birlikte yürümek isteyenlerin sayısı,partimizin politik etkinliği ve saygınlığı,yığınlarda sola duyulan ilgi artıyor. Bizim için sorun,tüm bu potansiyeli olanaklı olduğu kadar kucaklamak sorunudur.

Sorunun yalnızca olanakları değerlendirmek açısından değil,tehlikeleri göğüslemek açısından da önemi vardır. Biliyoruz ki, TKP'nin yığınlar içindeki çalışmasının sürekliliğini sağlayacak olan,güvenlik önlemlerinin pekiştirilmesi,konspirasyonun güçlendirilmesi, karar ve direktiflerin tamtamına uygulanmasıdır. Ama partiyi daha iyi koruyabilmek de doğrudan onu yığınlarla örtebilme,yığın bağlarını geliştirme çabalarıyla bağlıdır. Yığınlar içinde örgütlülüğü artırmak,parti örgütlerini ve kadroları daha iyi koruyabilmek,yitirilen bir kişinin yerini on kişiyle doldurabilmek demektir.

Ve sorun,daha yüksek nitelikli kadroların yetişmesi,parti disiplinine sımsıkı bağlı, yüksek morale sahip komünistlerin sayısının artması ile de bağlıdır. Komünist morali zayıf,özverisi düşük,disiplini gevşek,işten çok gevezeliği seven,bağlılık yerine muhalefet ruhu taşıyan,kariyerist eğilimliler,sürekli saldırı altında yaşama geçirilecek olan ve yaşama geçirilmesi gereken bu görevin üstesinden gelemezler. 3.Plenumun öne koyduğu bu görev,partilinin partililik niteliklerini de yükseltecektir.

İstanbul'dan "TKP'nin Sesi" ne mektup yazan ve kendisini "emperyalizmden ve sömürüden nefret eden bir emekçi" diye tanımlayan bir dinleyici şöyle diyor: "Biz,bilinmeyen milyonlarız. Bizi yönlendirmenizi bekliyoruz."

O halde,Kutlu yoldaşın sözleriyle "işçi sınıfımızın onuru,yüzakı,halkımızın geleceği demek olan Partimiz"i daha da güçlendirmek için yığınlara! Daha fazla yığınlara!

Komünist
YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

"MEKTUP"

Özgürlük-İstanbul

Değerli Radyo Yayın Kurulu; Size hem bir teşekkürümü, hem de bir sözümü iletmek istiyorum. Dört yıl önce bir arkadaşımın varlığını duyurduğu iki istasyon, "TKP'nin Sesi" ve "Bizim Radyo", benim ayrılmaz parçalarım oldu. Her dinleyişimde beni biraz daha eğiten bu radyolara öylesine bağlandım ki, o cızırtılı sesi duymadığım gün kendimde eksiklik hisseder oldum. Ama gün geldi yalnızca dinlemek bana yetmemeye başladı. Her iki radyonun daha çok insan tarafından dinlenmesini sağlamak amacıyla, yayın saat ve dalga boylarını güvendiğim arkadaşlarıma verdim. Bildiriler halinde kapı altlarına bıraktım, postayla yaydım. Geçen hafta yayınlanan bir program, radyo izleyicisi olduğumdan bu yana duyduğum tüm sevinçlerden, heyecanlardan baskın çıktı. Radyoda bir mektubum yayınlanıyordu. Faşizmin kara sansürüne bir darbe de ben vuruyordum. Teşekkürüm bunun için. Şimdi, hem kendim daha sık yazacağım,hem de dinlettiğim arkadaşlarımın yazmasını sağlayacağım. Mektuplarımda,haber ve yazı, konu ve sorun ayırımı yapmayacağım. Sözüm de bu.

NATO'nun Limni tuzağı ve SİA cenderesi

B.GÜNER

Şimdi tüm yurtseverler için dış politikada gelişen bir takım olaylar karşısında sorulması gerekeni cesaretle sormak, yanıtı cesaretle vermek ve ulusal çıkarların gerçek tanımını gündeme getirmek zamanıdır. Özellikle Türkiye-Yunanistan-NATO-ABD ilişkilerinde. Yoksa NATO'nun ve onun baş patronu ABD'nin tuzağına düşmek,Evren-Özal diktatörlüğünün oyununa gelmek, onların ulusal hıyanet politikasına araç olmak işten bile değildir.

Yunanistan hükümeti, Limni'deki 88. Tugayını NATO'ya devrettiğini açıkladı. Dışişleri Bakanı Halefoğlu "Bu, bir emrivakiyi NATO kanalıyla Türkiye'ye kabul ettirme planıdır" (Milliyet, 25.11. 84) diyor. Hayır, sorunu böyle koymak yanlıştır. Eğer NATO Limni'yi kendi saldırgan planları içine almasaydı, Yunanistan hükümeti bu adımı atamazdı.

Niçin mi? NATO komutanlarının daha bu yaz yaptıkları açıklamalar meydandadır. Başkomutan Rogers, "Her santim toprak önemli, bu Limni için de geçerli" (Milliyet, 17.8.84) demişti. Güney Avrupa Komutanı Small, Limni'deki Yunan birliklerinin NATO'ya tahsis edilmiş birlikler saydığını açıklamıştı. (Tercüman, 30.5.84). Bu, doğrudan SSCB'ye karşı Ege'de 2. bir "savunma hattı" planı oluşturmak yolundaki NATO planıyla bağlıdır.

Yalnızca NATO'nun bu planıyla mı? Elbette değil. Ege adalarının silahlandırılması öteden beri NATO üyesi iki ülke arasında tartışma konusudur. Ama tartışma esas 1982'de alevlendi. Bonn'daki NATO toplantısında gündeme geldi. Neden 1982? Çünkü Pentagon'un 1988'e dek stratejik hedeflerini içeren planı 1982 Martında Weinberger tarafından imzalanmış, Haziran'da da NATO toplantısı gündemine gelmişti.Bu plan, Amerikan "çevik kuvvetleri"nin Basra Körfezi'ne aktarılmasında hem Türkiye'nin, hem de Yunanistan'ın birlikte bir aktarma merkezi yapılmasını öngörmektedir. Limni de bunlardan biridir. Bonn toplantısında Türkiye bir takım "itiraz"larda bulundu. Ama 30.7. 1984 günlü Tercüman'ın yazdığına göre, Evren cuntası, "sonuç bölümündeki tedbirlerle ilgili maddelere itirazı olmadığı"nı belirterek "Güneybatı Asya'yı Etkileme İncelemesi"ni onayladı.

Onayladı da ne oldu? "Türkiye Limni konusunda bastırdı. Öyle ki, sırf bu nedenle Limni son NATO manevralarına sokulmadı, Yunanistan da sonbahar manevralarına katılmadı" diyenler, bunu başarı gibi gösterenler var. Gerçi Yunanistan'ın manevralara katılmama gerekçesi yalnızca Türkiye'nin tutumuyla bağlıdır. Ama hiç değilse bu manevralara katılmayarak Yunanistan topraklarının bir savaş başlangıcı için prova alanı yapılmasını engellemiştir. 24.11. 84 günlü Sovyet ordu gazetesi "Krasnaya Zvezda", "Kararlılık Gösterisi-1984" manevralarında Türkiye topraklarının bir savaşın başlangıç alanı olarak kullanıldığını açıklıyordu. Bu manevralarda Türkiye'deki ABD ve NATO üslerine 76 savaş uçağı aktarıldı. Bunlar arasında stratejik bombardıman uçakları da vardı. Akdeniz'in doğusunda savaş operasyonları prova edildi. Ege Denizi'nin mayınlanması denendi. Saroz Körfezi'ne, İngiltere, Fransa, İtalya gibi, bir zamanlar Türkiye'den elde silah kovduğumuz ülkelerin askerleri de içinde,NATO orduları çıkartmalar yaptılar. İşte Türkiye NATO manevralarına katıldı da bunlar oldu.

Evet, Yunanistan da bazı şeylere "itiraz" ediyor. Örneğin, yine saldırgan NATO planları uyarınca Boğazların karadan denize atılan Harpoon roketleriyle donatılmasına. Ne var ki, gerginliği tırmandıracak, silah yığınaklarını artıracak, NATO ile Varşova Antlaşması Örgütü'nü karşı karşıya getirecek diye değil. Yalnızca Türkiye silahlandırılacak diye. Bu kör Türk-Yunan düşmanlığı iki ülkeyi nerelere sürüklüyor? Tam da TKP ve YKP MK Genel Sekreterlerinin 11 Kasım günlü ortak açıklamalarında belirttikleri yere: İki ülkenin de ulusal çıkarları zararına silahlandırılmasına. Bakın Limni-Boğazlar takışmasına ilişkin NATO'da egemen olan görüş nasıldır: "Kuvvet hedefleri çerçevesinde NATO askeri makamlarınca Boğazlarda ve Karadeniz sahillerinde karadan denize Harpoon füzeleri yerleştirilmesi konusunda Türkiye'ye tavsiyeye karşı, Yunanistan birliklerinin NATO'ya tahsisi konusundaki Türkiye'nin itirazının reddedilmesi" (Hürriyet, 20.11.1984). Yani: Hem Yunanistan hem de Türkiye halkını karşılıklı silahlanma kazığına geçirmek.

Sonunda hem Limni'yi hem Boğazları tam NATO denetimine sokmak ve Yunanistan'ın da NATO'nun saldırgan manevralarında, savaş hazırlıklarında yer almasını sağlamak.

Şimdi Özal "veto edeceğiz!" diyor. Bakalım göreceğiz. Çünkü "veto" demek, NATO planlarına toptan karşı çıkmak demektir. NATO'nun dünya çapındaki savaş planlarına NATO içde en ateşli desteği veren bir rejim bunu nasıl yapabilir? Eğer Evren ve Özal gerçekten ülkemizin ulusal çıkarlarından yana olsalardı, NATO'nun ve ABD'nin Yunanistan topraklarındaki üslerine karşı çıkmaktan önce, NATO'nun Türkiye toprakları üzerindeki üslerine karşı çıkarlardı. SİA anlaşmasını uzatmayı düşünmezlerdi. Hürriyet gazetesi manşet atmış: "Limni NATO üssü olmaz!" diyor. Peki ya Adana? Muş? Batman? Van?... Hemen 67 ilin tümünde ya bir NATO ya da bir ABD üssü var. Daha geçenlerde Marmaris'de yeni bir denizaltı üssünü ABD'ye verdiler. Türkiye'deki üslere, ABD ile

Arkası 6. sayfada

Yeni Sovyet-Amerikan görüşmeleri

•Ahmet ALAN

"SSCB ile ABD yeni silahsızlanma görüşmelerine başlıyor! Nükleer silahlarla uzay silahlarının ele alınacağı görüşmelerin somut konu ve amaçları ile gündem ilkelerine ilişkin ortak görüşleri saptamak için Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko ile Amerikan Dışişleri Bakanı Shultz 7 ve 8 Ocak 1985'de, Cenevre'de bir araya geliyor."

Bu haber halklara rahat bir nefes aldırdı. Nükleer yıkım tehlikesini de içinde taşıyan bugünkü uluslararası gerginliğe, silahlanma yarışına "dur" diyebilme umudunun bir kıvılcımı oldu. Ama, "insanlığın geleceğine ilişkin yaşamsal sorunlara çözüm bulma olanağından yararlanılabilecek, bu umut kıvılcımı somut anlaşmalar alevine dönüşecek mi?" sorusu da hâlâ kafalarda yerediyor. Bu sorunun yanıtı, yalnız Washington'un tutumuna bağlıdır.

NATO'nun Batı Avrupa'ya Amerikan "Pershing-2 ve "Cruise" roketlerini yerleştirmeye başlaması ile Cenevre'deki Sovyet-Amerikan görüşmelerinin durdurulması üzerinden bir yıl geçti. Bu dönemde savaş tehlikesi daha da arttı. ABD nükleer silah potansiyelini artırınca, SSCB gerekli karşı önlemleri almak zorunda kaldı. Sonuçta dünyada bugün daha çok nükleer başlık, iki askersel blok arasında daha az karşılıklı güven var.

Daha önceleri olduğu gibi, görüşme ve anlaşma umutlarının tümden sönmek üzere olduğu bu yıl boyunca da SSCB, Varşova Antlaşması ülkeleri soğukkanlı, sabırlı ve kararlı tutumuyla nükleer yıkım tehlikesine karşı, silahlanma yarışının uzaya yayılmasına karşı yapıcı diyalog, eşitlik ve eşit güvenlik temelinde görüşme sağlamaya çalıştı. SBKP MK Genel Sekreteri K.Çernenko bu tutumu verdiği son demeçlerde ve yaptığı çağrılarda da ısrarla dile getirdi. Yeni silahsızlanma görüşmeleri yapılması konusunda görüş birliğine varılmış olması, bu tutumun etkisini ve yaşam gücünü ortaya koyuyor. Hiç kuşku yok ki, Cenevre'de bu yapıcı tutum ardıcıl sürdürülecektir.

SALT-2 Anlaşmasının onaylanmasını önleyen, öteki önemli görüşmeleri baltalayan ve askersel üstünlük sağlayıp Sovyetler Birliği ile "kuvvet konumu"ndan konuşarak kendi koşullarını dayatabileceklerini sanan Beyaz Saray çevreleri kaçınılmazlıkla dünya arenasında giderek artan bir yalıtlanma içine girdi. Bu tutumun gerçekçi olmadığı daha iyi anlaşıldı. Bu çevrelerin son dönemde konuşma tonlarında belirli bir değişiklik

Arkası 7. sayfada

Anısı yolumuza ışıktır

5 yıl önce, 13 Aralık 1979 günü, TKP MK, partili yoldaşlara, işçi sınıfına ve emekçi halkımıza şu duyuruyu yapıyordu: "TKP, Lenin'ci savaş erlerinden birini yitirdi. Türkiye işçi sınıfının yiğit evladı, TKP Politik Büro üyesi Saydan yoldaş, ağır bir hastalıktan sonra 62 yaşında dünyaya gözlerini yumdu."

A.Saydan (Aram Pehlivanyan) yoldaş, aramızdan ayrıldığı zaman, genç kuşaklara, işçi sınıfına, halkların kardeşliğine adanmış bir yaşamı örnek olarak bıraktı. Onun yaşamında işçi sınıfının davasına derin bağlılık, bütün halklardan emekçileri kucaklayan sıcak enternasyonalist duygu, her koşulda TKP'nin politik, ideolojik ve örgütsel birliğini gözbebeği gibi koruma vardır. Onun yaşamında; legalde ve illegalde, zindanda ve politik göçmenlik koşullarında inatla, yılmadan, komünist direngenlik ve özveriyle savaş vardır.

Aram yoldaş, 2. Dünya Savaşı yıllarında İstanbul Üniversitesinde gencecik bir hukuk öğrencisiyken Türkiye Komünist gençlik hareketiyle bağlandı. Gençliğin antifaşist savaşım birliği için çalıştı ve Saraçoğlu hükümetince tutuklandı. Daha sonra Partinin legalde ve illegalde verdiği tüm görevleri yerine getirdi. 2. Dünya Savaşı'nın son bulmasıyla birlikte ülkemizde sınıf sendikalarının kuruluşunda, legal Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'nin kurulmasında aktif yeraldı. 1946'da yeniden tutuklandı. İşkenceden, tabutluklardan, zindanlardan geçti, ancak yılmadı, boyun eğmedi, burjuvaziye işçi sınıfının davasından ödün vermedi.

Aram yoldaş, uzun yıllar politik göçmenlik koşullarında ve partinin ajitasyon-propaganda işlerinde çalıştı. Genç kuşaklara sosyalist ülkeleri tanıtan, "7 sosyalist ülkede:Dün-Bugün-Yarın", "Demokratik Almanya Cumhuriyeti", "Sovyetler Birliği'nde 12 Gün" adlarını taşıyan kitaplar yazdı. Yıllar boyu Atılım'da ve Yeniçağ dergisinde, Türkiye devrimci hareketinin sorunlarını inceleyen yazıları yayınlandı. Bu yazıların bir bölümü daha sonra "Sınıf Savaşında Yeni Aşama" adı altında bir kitapta toplandı.

A. Saydan yoldaşı, aramızdan ayrılışının 5.yılında saygıyla anıyoruz. Anısı yolumuza ışıktır.

Yürükoğlu «demokrasi»yi nasıl getirdi?

Selim ÖZKAN

"Görüş ayrılıklarının üstüne fiziksel saldırı, hatta işkence vb. yöntemlerle gidilmesini şiddetle kınıyoruz."Bu sözler, İşçinin Sesi yönetimini "sağcı", "likidatör" olarak niteleyen bir grup İşçinin Sesi yönetici ve üyesinin yaptığı "Açıklama"da yer alıyor. İşçinin Sesi grubunun "Üst Büro" üyelerinden Ali H. Karadağ ya da başka bir adıyla Vural Demir'in, İşçinin Sesi "Almanya Yöre Komitesi"nin de aralarında bulunduğu B. Avrupa'nın değişik örgütlerinden İşçinin Sesi üyelerinin yaptığı toplantıdan sonra yayınlandığı belirtilen bu "Açıklama" da da dendiği gibi, Yürükoğlu'nun "Faşizmin Çözülüşü" adlı kitabı, bu grupçukta tam bir "örgüt krizi" ne yol açmış görünüyor. İşçinin Sesi adlı grupçuğun ortaya çıkmasından bu yana en üst yönetiminde yer almış olan V. Demir ve arkadaşları, çeşitli yazılarında İşçinin Sesi'ni "Türkiye'den kopuk", "işçi sınıfına yabancı", "tek şef", "diktatör" yönetiminde "bürokratik bir yapı" olduğunu dile getiriyorlar. "Bir telefonla örgüt kurulup, örgütün dağıtıldığı" bir "telefon partisi" olarak niteledikleri İşçinin Sesi'nin "burjuva demokrasisi" ni savunduğunu belirtiyorlar.

R. Yürükoğlu, söz konusu "Faşizmin Çözülüşü" kitabında, "katıksız faşizmden" yalnızca 1980-1982 arasındaki iki yıl için söz edilebileceğini, faşizmin 1982 Kasım'ındaki Anayasa oylaması ile çözülerek süreç içinde bitmiş olduğunu, şimdi ise bu faşist olmayan rejimin de çözülerek "demokrasiye geçiş" yönünde ilerlendiğini kanıtlamak için bir hayli ter döküyor. Terler boşunadır. Çünkü, Türkiye halkına, dünya kamuoyuna ABD emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin tüm propaganda merkezlerinin binbir dereden su getirerek yutturamadığını, Yürükoğlu'nun bir broşürde becermesi olanaksızdır.

Ama Yürükoğlu, Evren'in "Bizim demokrasimiz bu kadar olur" dediği bu "demokrasi"nin faziletlerine kendisini öylesine kaptırmıştır ki, gözü hiçbir şey görmüyor. Türkiye Kürdistanı'nda yürüyen kanlı kırımı, ülkenin dört bir yanında yeniden hızlanan faşist terörü, idamları, yeni davaları, sıkıyönetim ve olağanüstü hal uygulamalarını görmezlikten gelmeyi seçiyor. Tekelci basının "oto-kontrol"üne İngiltere'den katılıyor, "demokrasi tablosu"nu lekeleyecek böylesi olguları olayları gazetesinde "büyütmeme"ye itina gösteriyor.Örneğin Kürdistan'daki baskılar karşısında aylarca sustuktan sonra, şimdi konuyu sözde ele alır görünüyor ama, aynı zamanda "bugün Kürt halkına uygulanan baskıya faşist demek" doğru değildir diyor. (İS, 19 Kasım 1984, s.1)

Yürükoğlu, "Faşizmin Çözülüşü"nde, ne kadar "toplumdaki basınç"tan, "halkın öfkesi"nden söz etse de, sonuçta ABD emperyalizmi ve cuntanın eliyle "demokrasi"yi getiriyor. Türkiye vb. ülkeleri ele alarak, " 'Demokrasiye yavaş evrim', emperyalizmin bu ülkeler için önerdiği genel plandır" diyor ve "Türkiye'de de bunlar oluyor" diye ekliyor. (FÇ, s. 82) Yürükoğlu için "önemli olan nokta" ise şu: "Bu gün önemli olan cuntanın 'demokrasiye sınırlı ve yavaş dönüş' planının bazı düzenlemelerle yürüyor oluşudur: 11 Eylül'den daha güdük bir burjuva demokrasisi."(FÇ, S. 84)

Başka bir yerde ise, "1982 anayasası ile genişçe bir burjuva demokrasisi uygulanabilir mi?" sorusunu "dar anlamda evet uygulanabilir" diye yanıtladıktan sonra, "Ara dönemin temel kavgası da" bir dizi demokratik hakkı "elde etme kavgasıdır" (FÇ, s. 73)diyor, rejimi, hükümeti yıkmak gibi bir hedefi ağzına almıyor.

Yürükoğlu, Türkiye'de faşizmin "üniformalı finans kapital" öncülüğünde tüm burjuvazinin diktatörlüğü olduğuna ilişkin "katkı"sını, "tekeldışı burjuvazi anti-faşist değildir" sözlerini unutup, şimdi, faşizm "burjuvaziye karşı da şiddet uygulamasıdır" (FÇ, s. 46) diyor. Doğrulara yaklaştığı sanılmasın, tersine şimdi bu baskının kalktığını ve burjuva kesimlerin "siyaset arenası"na girmesi ile faşizmin bittiğini öne sürmek için ("çözülüşü... aynı zamanda kendi çıkarrını savunmaya çalışan tekeldışı burjuvazinin de faşist yönetime dayatması olarak düşünürsek", R. Yürükoğlu, İs, 1 Ekim 1984, s. 4) bu kıvraklığı gösteriyor. İşçi sınıfı ve öteki emekçiler üzerindeki baskı zaten bayımızı ilgilendirmiyor.

Yürükoğlu, şimdi "yeni bir güçler dengesi" vardır, diyor, ama bunun sınıfsal bileşimini açıklamaya hiç yanaşmıyor. Ayrıca, Özal ve ANAP'ının temsil ettiği güçleri, bu güçler dengesinde nereye yerleştirdiğini de bir sır olarak kendini saklıyor."... gelişmeler öyle gösteriyor ki, önümüzdeki dönem hem cunta, hem de muhalefet (hem halk güçleri, hem liberaller) açısından sürekli ileri geri adımlarla dolu olarak açılacaktır"(FÇ, s. 84) derken, Yürükoğlu Özal ve "sivil" hükümetini bu güçlerin karşılıklı yer alımında nereye koyuyor? Kitabın bütününden "liberaller" içine yerleştirdiği sonucu çıkıyor. Aslında Yürükoğlu'nun bu "yeni" görüşleri, Demokrat Türkiye gazetesinin bazı yazarlarının Özal'a demokratik bir rol biçen "ikili iktidar" analizinin ilkel bir tekrarından başka birşey değildir.

Özal hükümeti gibi, göstermelik parlamentoyu da ele almayı "unutan" Yürükoğlu, bu eksikliğini -bu parlamentoyu demokrasinin şahidi olarak göstermeye utanmış olacak- bir başka "parlamento" icad ederek gidermeye çalışmış, "burjuva basını büyük bir işlev üsleniyor", "bir anlamda parlamento görevini yürütüyor" (FÇ, s. 53) diyor. Hem de, "tüm basın rejimin karşısındadır" (FÇ, s. 53) gibi tüm boyalı gazetelerin yazı işleri sorumlularıyla, onları denetleyen

Arkası 6. sayfada

Tüm yurtta baskılar arttı

Türkiye Kürdistanı'nda sürdürülen operasyonlara paralel olarak tüm yurtta baskıların arttığı, geceli gündüzlü halkı yıldırma operasyonlarının düzenlendiği bildiriliyor. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Hatay, Mersin, Zonguldak gibi il merkezlerinin yanısıra Anadolu'nun çeşitli kasaba ve köylerinden haber gönderen çok sayıda gönüllü muhabirimizin bildirdiğine göre, asker ve polis ekipleri, jandarma birlikleri son haftalarda ardı arkası kesilmeyen baskın ve denetlemelere girişti. Yerleşim merkezleri arasında kimlik yoklamaları ve aramalar sıklaşırken, aynı şekilde oturma yerlerinde çeşitli noktaları tutan ekipler, üst baş araması yaparak yurttaşları tartaklıyor, ellerindeki paketleri yırtarak açıyorlar. Yalnızca terör estirmek için kimliği olsun olmasın rastladıklarını karakollara çekip, sabahlara kadar bekleten asker ve polis ekipleri nedeniyle kimi merkezlerde ve mahallelerde halk akşam karanlığında sokağa çıkamaz hale geldi. Ayrıca, geceleri, özellikle Kürt ve emekçi yurttaşların oturdukları mahallelere düzenlenen seri baskınlar sırasında sokak sokak, ev ev yapılan aramalarda,yurttaşlar keyfi ve kasıtlı olarak gözaltına alınıyor, dayaktan geçiriliyor.

YÖK ZİNCİRİNİ KIRALIM!

Ekim-H.S.-İstanbul

Öteki üniversitelerde olduğu gibi Yıldız Üniversitesinde de YÖK'ün dayatmalarıyla gerçekleştirilen yönetmelik değişikliği 83-84 öğrenim yılında uygulamaya girmişti. Bu değişikliklerle başarı notu hesaplaması öğrencinin aleyhine olarak çok ağırlaştırıldı, ayrıca öğrenciler bir günde iki, hatta üç sınava girmek durumuyla karşı karşıya kaldılar. Birçok öğrenci başarısız sayıldı, kimileri okuldan atıldı. Haziran sınavlarında "başarı" oranı daha da düşük oldu. Öyle ki, Haziran döneminde Makina bölümü 2. sınıfında Yüksek Matematik dersinden sınava giren 147 öğrenciden sadece 1 kişi geçebildi. YÖK'ün diline doladığı, "YÖK ile başarı artmıştır" sözlerinin gerçek yüzü işte böyledir.

Eylül ayında bütünleme sınavlarına gelen öğrenciler, yeni öğrenci düşmanı düzenlemelerle karşılaştılar. Artık geçmiş oldukları derslerden de sınava girmek zorunda bırakılmışlardı. Bunun üzerine geniş öğrenci kesimi "Ek sınav" istemine sahip çıktı. Gazetelere mektuplar yollandı. Gruplar halinde gazeteler gezilerek sorunlar dile getirildi. Öğrencilerden bir grup sorunlarını iletmek için rektör Süha Toner'e çıktığında, rektör "Siz buraya belli amaçlar taşıyarak geliyorsunuz. 12 Eylül öncesinin gençliğine benziyorsunuz" dedi. "Gazetelere gidenlerin bacaklarını kıracağım" tehdidini savurdu. Yine, cuntanın YÖK'ü tarafından biz bu ülkenin geleceği gençleri eğitmesi gereken bir makama atanmış olan bu sözde "bilim adamı", kendisiyle konuşmak isteyen bir grup öğrencinin önünde, gazetelere mektup gönderen öğrencileri "bir avuç piç" olarak niteledi. 23 Ocak 1984 günlü Yankı dergisine yaptığı açıklamada "Bugün üniversitelerimiz eskiye oranla daha özerktir"demiş olan bu rektör, sonunda "bir avuç piç" dediği öğrencilerin kararlı eylemleri karşısında geriledi. "Benim elimde yapacak bir şey yok, bu yetki YÖK tarafından bizim elimizden alındı" diyerek, özerklik konusunda yalan söylediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

YÖK'ün yönetmelikleri, bütünleme sınavlarında da işledi. Sadece bu sınavlar sonucu 111 öğrenci okuldan atıldı. Bu sayının geçtiğimiz Şubat ayında atılanlarla 200'e ulaştığı ve yılda 250 öğrenci alınan bir fakültede 200 öğrencinin atıldığı düşünülürse YÖK'ün nasıl bir kıyım makinası olduğu daha iyi görülür.

Geniş gençlik kesimleri, en ufak bir hakkın bile savaşılmadan elde edilmeyeceğini görüyorlar. Evet... üniversitelerde bir şeyler kırılacak, yalnız kırılan "öğrencilerin bacakları" mı, yoksa YÖK'ün zincirleri mi olacak, bunu savaşım gösterecek.

BU BÖYLE GİTMEYECEK

G.Hanım-Samsun

Samsun Tekel İşletmelerinde çalışma koşulları gittikçe daha da ağırlaşıyor. Buna paralel olarak biz işçilerin sağlıkları da daha bozuluyor. İşyerinde havalandırma yok, yemekhane yok, soyunma yeri yok, çocuklarımızı bırakacağımız bir kreş yok. Bunlar olmadığı gibi, etin kilosu 1200 lirayken elimize geçen ayda 20 bin lira. Zaten bizi kadrolu yapmıyor, 11 ay boyunca "geçici işçi" olarak çalıştırıyorlar. Buna karşın, sendika başkanı Ahmet Baltacı gelip her hafta işyerinde bizlere "Bacılar maaşlarınıza zam gelmesi için çok çalışmanız lazım, eğer fazla iş çıkarırsanız zam gelebilir" diyordu. Biz bu sözlere boşverip, topluca işi yavaşlatma yolunu seçtik. Sonunda tepkimiz karşısında o da gazetelere durumu açıklamaya, demeçler vermeye başladı. Alnımızın terini kaptırmamaya kararlıyız. Biz işçiler yemin ediyoruz ki, bu böyle gitmeyecek.

OTURMA EYLEMİ

Cemil Güneş-Denizli

Cam işkolunda kurulu Şirintaş Cam Sanayii'nde bir süredir işçiler üzerinde yoğun baskılar sürüyor. Önümüzdeki günlerde Çimse-İş ile sözleşmeye oturulacak işyerinde, kıdemli işçilere baskılar yoğunlaşıyor. Sık sık tuvalete gidiliyor gerekçesi ile baskı yapılması ve yemek sonrası 15 dakikalık istirahatların kaldırılmak istenmesi karşısında, işçiler bunu oturma eyleminde bulunarak yanıtladılar. Bu arada Denizli belediyesi bir süre önce odun tanzim satışlarını kaldırarak halkı vurguncuların eline terketmişti, halkın tepkisi karşısında tanzim satışlara yeniden başlandı.

TEKVÜCUT OLALIM HAKKIMIZI ALALIM

N.Nazem-İstanbul

Bir sohbet içindeyiz. Herkes çoluğu çocuğuyla gelmiş. Önce havadan sudan konuşuluyor, sonra konuya giriliyor. Kartal Sunta'dan, yaşlıca olanı, gözlerinden bir pırıltı anlatıyor:

"Dinle dostum, derdimiz çok, hem de pekçok. 12 Eylül öncesi dövüşe dövüşe aldığımız haklarımızı, silah zoruyla elimizden aldılar. Hâlâ 1980'deki ücretlerle çalışıyoruz. 4 yıldır yeni sözleşme yapılmadığı gibi, elimizdekiler de eriyip gideli çok oldu. Bugüne kadar hiçbir ikramiyemizi alamamıştık. Ama yarın birini, yalnızca birini alıyoruz."

"Nasıl oldu da, dört yıldır alamadığınız ikramiyelerinizden birini olsun patron vermeye yanaştı?" diye soruyorum.

50 yaşlarına yaklaşmış olan işçi devam ediyor: " O kadar kolay değil. O vermedi, biz aldık. Kavga ile. Bayramdan önce bıçak kemiğe dayanmıştı. Fabrikada 300 işçi kadarız, eve bırak bir kilo şekeri, bir somun ekmek götürecek halimiz yok. Dört yıldır verilmeyen ikramiyelerimizi birlikte direnerek almaya karar verdik. Bir vardiya işyerinde çalışmaya başlarken, ötekiler de fabrikadan ayrılmayarak topluca işyerinde kalacaktık. Haklarımızı alana kadar işyerini terketmeyecektik. Ve bunu yaptık. Patron hemen telaşlandı, polise telefonlar etti, tehdit yağdırdı, göz boyamaya çalıştı. Sökmedi.

"Ama tecrübesizlikten oyuna geldik, patronun hilesine aldandık. Biz iki vardiya, toplam 200 işçi iki günlük direnişten sonra tezgahları terkederek, fabrikanın önüne çıkmayı kabul ettik. Asıl tehdit işte o zaman başladı. Fabrika önünde topluca beklerseniz askeriye gelir hepinizi içeri atar', 'hakkınızı istiyorsanız bunun yasal yolları var', 'böyle yapınca suç işliyorsunuz' tehditleri arttı. Biz de fabrikanın önünde çıplak alanda, tezgahlarımızdan uzak, korumasız, kendi üretim alanımızdan kopmuş, silahsız kalmıştık. Ama, dört yıldır ölüyoruz, çocuklarımız bir kuru ekmeğe muhtaç, hakkımızı almadan hiçbir yere gitmeyeceğiz, dedik. Patron bunun üzerine bir ikramiyemizi vereceğine dair söz verdi. Fabrika önünde polisin saldırısına açık kaldığımızı da hesaba katarak, direnişimize son verdik. Şimdilik bir ikramiye aldık, ama birleşip, tek vücut olarak davranmayı sürdürürsek, tüm haklarımızı alabiliriz. Bu direniş bunu gösterdi."

YÜRÜKOĞLU...

Başı 4. sayfada

sıkıyönetim görevlilerini yataktan fırlatacak bir saptama yapıyor. Bununla da yetinmiyor, burjuva basınının sınıfsal işlevinden vazgeçmesini istiyor: "Gazete kiminse onun görüşlerini yazar. Öyle değil! Basın herhangi bir özel mülkiyet değildir", gazete patronları "Bu düzen sürdüğü sürece kârını cebine koysun, fakat ne yapılacağına kendisi karar veremez"(FÇ, s. 113).

Örnekler çoğaltılabilir. Ama işin özüne gelelim. Yürükoğlu "rejimin faşist olmadığını söylemek partinin genel siyasal taktiği açısından can alıcı önem taşımaktadır" (FÇ, s. 89) diyor. Neden? Çünkü "faşizm var diye illegalitenin karanlıklarında yan gelip yatabilirsin" (R. Yürükoğlu, İS, 1 Ekim 1984, s.5) "Faşizmin bittiği"ni iki yıl sonra farkeden Yürükoğlu, bu sözleriyle dükkanının kapısına "Faşizm nedeniyle kapalıyız" levhasını asmış olduğunu itiraf ediyor. Ama yiğidi öldür, hakkını yeme demişler. Yürükoğlu'nun kendisi bu dönem hiç boş durmadı. TKP'ye, uluslararası komünist harekete saldırılarını sürdürerek normal mesaisini yaptı. Etrafındaki insanları SSCB'de demokrasi var mı, yok mu, kongre topladık, topluyoruz diye diye oyaladı. Ona göre "faşizm geldi, geçti", şimdi "demokrasi genişliyor", o ise "programı"nın yazımını bir türlü bitiremedi.

Şimdi, Yürükoğlu bugünkü faşist diktatörlüğü burjuva demokratik bir devlet olarak gösteriyor, buradan kalkarak faşist diktatörlüğün yıkılması yerine, bu erk altında demokratik hak ve özgürlüklerin adım adım elde edilmesi ile demokrasinin genişletilebileceğini öne süren sağ bir çizgiyi savunuyor. Nasıl ki faşist diktatörlük "Türkiye'de demokrasiye geçildiği" yalanına karşı çıkanlara her türlü baskı ve işkenceyi uyguluyorsa, Yürükoğlu'da kendisi gibi düşünmeyene, kendisine karşı çıkana "işkence", "baskı", "sopa" vb. yöntemler uyguluyor. Nasıl ki faşist diktatörlük kendine biraz da olsa hala güven duyan kesimleri çeşitli demagojilerle oyalamaya çalışıyorsa, Yürükoğlu da etrafındaki bir avuç kişiyi elden kaçırmamak için, "Bak kuş geçiyor" misali, "Bak Türkiye'de fabrikalar var, devrim oralarda hazırlanıyor" türünden sözleri ağzından eksik etmiyor. (R. Yürükoğlu, İS, 29 Ekim 1984, s. 4) Ama nasıl ki bu havuç ve sopa taktiği diktatörlüğün güç yitirmesini engelleyemiyorsa, Yürükoğlu'nun derdine de deva olamıyor.

Yürükoğlu eski "görüş"lerini bugün kökten değiştirmiştir. Ama onda tek şey değişmemiştir: Proletarya enternasyonalizmine ve TKP'ye düşmanlık!

NATO'NUN...

Başı 3. sayfada

imzalanan SIA anlaşmasına karşı çıkmadan, bir başka ülkenin toprağındaki üslere karşı çıkmak boş demagojidir.

Evet, artık her yurtsever için Türk-Yunan düşmanlığının körleştirici etkisinden kurtulmak, cesaretle gerçek ulusal çıkarları gündeme getirmek zamanıdır. ABD ile bağlanmış olan SİA anlaşmasına karşı çıkmak, bu anlaşmanın yenilenmesini önlemek için savaşıma atılmak zamanıdır. 25.11.1984 günlü Güneş, dış politikanın Ocak ayında"masaya yatırılacağı"ndan,"ABD ile süper işbirliği"ne geçileceğinden söz ediyor. Halkın elinde avucunda, ülkenin topraklarında daha masaya yatırılacak bir şey kaldı mı?

SİA anlaşması, ülkeyi ABD emperyalizmine bağlayan kölece bir anlaşmadır. Bu anlaşmanın gizli ek metinleri ABD'ye topraklarımız üzerindeki üslerini kayıtsız şartsız kullanım hakkı veriyor. Üstelik de Haydar Tunçkanat'ın 20.10.1984 günlü Cumhuriyet'deki yazısında belirtildiği gibi bunların tüm masrafları da yoksulluk altında inleyen halkın cebinden çıkan vergilerden karşılanıyor. Bu anlaşmanın en "büyük" sonucu olan F-16 projesi, ülkenin ihracatının neredeyse tümünün General Dynamics'in denetimine sokulmasını getiriyor. Bu anlaşma, ABD'ye ülkemize yıllar boyu her türlü koşul dayatma, istediğini yaptırma olanağı veriyor. Evet, gerçek yurtseverliğin ölçütü, bu anlaşmaya karşı tutumdur, Türk-Yunan anlaşmazlıklarının NATO toplantılarında değil, NATO dışında çözülmesini savunmaktır. Halk, şimdi, gerçek yurtseverle sahtelerini bu ölçütlere göre ayırmaktadır.

Bir de şu var: Tüm bunlar oluyor da Evren neden susuyor? Onun da yanıtı açıktır. Evren'in kabadayılığı ancak ek sınav isteyen öğrencileredir. Demokrasi, düşünce özgürlüğü isteyen aydınlaradır. Sendikal hak isteyen işçileredir. Ulusal haklarını isteyen Kürtleredir. O Reagan'ların, Rogers'ların karşısında iki büklüm boyun eğmekten başka bir şey yapmaz. NATO Başkomutanı Rogers, boşuna onun için şunları söylememiştir: "Cumhurbaşkanınız Evren'e benden daha fazla hayran olan bir kimse çıkacağından şüphe ederim." (Hürriyet, 11.8.1983)

SALDIRIYA UĞRAYANI...

Başı 1. sayfada

kolojik baskı"nın da dünyanın her tarafında hukuka göre işkence sayıldığından da mı habersiz? Ya cezaevlerinde yapılanlar?

Bir meydan okuma denemesi biçiminde de olsa, Devlet Bakanı'nın kendi ağzından işkenceleri savunması, aslında bugünkü rejimin demokratik kamuoyu karşısında kendini savunamaz duruma geldiğinin kanıtlarından biridir. 6 Kasım 1982 Anayasa referandumundan bu yana "adım adım demokrasiye geçildiği" yolundaki yalan çoktan inandırıcılığını kaybetmiş, takke çoktan düşmüş, kel çoktan görünmüştür.

İlginç olan bir yanda, Özal hükümetinin Devlet Bakanı kendi ağzıyla daha sorgulamada işkence yapıldığını itiraf etmesiyle, "Avrupa Konseyi" Dışişleri Bakanları toplantısında Halefoğlu'nun Konsey'e, Türkiye'de "demokrasiye geçildiğini" tescil ettirmeye kalkmasının aynı günlere rastlamasıydı. Ancak Strasbourg toplantısında, "Türkiye'de henüz demokrasiye geçilmediği", "sıkıyönetimin sürdüğü, sendikalar, meslek kuruluşları, dernekler ve muhalefet partileri üzerinde yasak ve kısıtlamaların devam ettiği, insan hakları ve demokratik özgürlüklerin çiğnendiği, işkencelerin sistemli olarak sürdüğü" Konsey üyesi birçok ülkenin temsilcileri tarafından dile getirildi ve "Avrupa Konseyi", Evren-Özal yönetiminin dönem başkanlığı önerisini reddetti. Böylece, bu yılın 8 Mayıs günü, yurtdışındaki demokrasi güçlerinin Strasbourg'daki ortak eylemi ve onların süren çalışmaları sonucunda Batı Avrupa demokratik kamuoyunun artan baskısı "Avrupa Konseyi"nde bu kez sonuç verdi. Konseyin red kararı, Türkiye'deki diktatörlük rejiminin, kendisini NATO'daki Batı Avrupalı müttefiklerine bile kabul ettirmekten aciz olduğunu gösterdi.

Demokrasi güçlerinin önünde bugün, zayıflayan rejime karşı daha güçlü savaşım olanakları vardır. Bunu bilen diktatörlük ilerici, sol güçlere karşı saldırılarına şimdi yeniden hız vermiştir. Kürt halkı üzerindeki azgın baskı sürerken, demokrasiyi savunan bütün ilerici, sol güçler üzerinde baskılar alabildiğine yoğunlaşmıştır. TKP'li oldukları gerekçesiyle ilericiler tutuklanmakta, TİP'e yeni davalar açılmakta, Barış Derneği, DİSK davası genişletilmektedir. Ek sınav istedikleri gerekçesiyle gençler tutuklanmakta, onbinlerce üniversiteli öğrencinin bu haklı isteminin ardında TKP aranmakta, her açılan davada TKP ile bağ kurulmaya çalışılmaktadır. Demokrasiyi savunan her insan için bir suç senaryosu yaratılabilmekte ve daha sorgulamada işkencelerle zorla suç yükletilmeye çalışılmaktadır. Bu insanların suçsuz olduğu ortadadır. Demokrasiyi savunmak, işkencelere karşı çıkmak, idam cezaları ve Kürt ulusu üzerindeki baskılar durdurulsun demek suç değil, onurdur.

Demokrasiyi isteyen herkes, her parti, her yazar, her örgüt, bugün demokrasi için savaşan insanlara, örgütlere, TKP'ye ve öteki ilerici sol güçlere yönelik baskılara karşı çıkmalıdır. Zayıfladıkça saldırganlığı artan diktatörlük rejimine ve Özal hükümetine karşı, demokrasi güçlerinin birbirine sahip çıkmaktan başka yolu yoktur. Birbirine sahip çıkmak, demokrasi güçleri arasında diyalogun ve güç birliğinin de yolunu açacaktır.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!

BOX 16 367 S103 27
Stockholm - İSVEÇ

Atılım'ın 19 Kasım 1984 ve 1 Aralık 1984 günlü sayıları, teknik nedenlerle dağıtıma geç sokulmuştur. Özür dileriz.

Doğu'da kim terör...

Başı 1. sayfada

Faşist diktatörlüğün Eruh'ta görevli subayları ise, tüm köy muhtarlarını toplayarak pervasızca tehditler savurdular. Bu toplantıda köylüler için yeni bir uygulamanın yürürlüğe girdiği açıklandı. Bu uygulamaya göre, her köyde hergün için 8-10 kişilik gruplar kurulacak, bu kişiler köy girişlerinde ve köyün içinde, (şimdilik kırmalarla, daha sonra silah verilecek) sabaha kadar nöbet tutacaklar. Nöbette uyuyana para ve nöbet yenileme cezası verilecek.

Şimdi de son olarak Hakkari Uludere ve Betüşşebap'ta, Siirt-Şırnak'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Diktatörlük işlediği cinayetleri, yaptığı zulümü gözlerden gizlemeye çalışıyor, halkın tepkisinden çok korkuyor. Bu arada ilçe karakollarının, işkencehaneye çevrilmiş resmi devlet binalarının, okulların yanısıra son operasyonlarda gözaltına alınanlar için Diyarbakır cezaevinde de iki yeni koğuş açıldı. Bu koğuşlarda yeni tutukluların eskilerle ilişkisi önleniyor ve bunlara hergün ağır işkence, dayak ve "eğitim" adı altında yoğun psikolojik baskı uygulanıyor. Ayrıca bölgede yoğun bir psikolojik savaş yürütülüyor. Halk sürekli tahrik ediliyor; tipinden, kıyafetinden ya da duruş şeklinden dolayı insanlar hakarete uğruyor. Karakollardaki asker sayısı artırılırken, savaş durumu ilan edilmiş gibi karakolların etrafında mevziler kazılıyor, kum torbalar yerleştiriliyor. Çoğu yerde ilan edilmemiş bir sokağa çıkma yasağı var. Gece 22.00 den sonra yolda gezen kimliği olsun olmasın karakola çekiyorlar.

Ayrıca, "Genel Kurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Dairesi"nin 13 Ekim 1984 tarihinde Erzurum'un Şenkaya ilçesine bağlı Dokuzelma köyündeki "iki teröristin güvenlik kuvvetleriyle giriştikleri silahlı çatışmada ölü olarak ele geçirildiğine" ilişkin açıklaması tamamen uydurmadır. Öldürülenler Dokuzelma'nın yerlisi köylülerdir. Gerçekte olay şöyle gelişmiştir: Sıkıyönetim ve hükümet bu köyde de "güvenilir" saydığı bazı kişilere silah dağıttı. Bu kişiler aşayişten sorumlu olduklarını ve bundan böyle köye jandarma gelmeyeceğini, köyü kendilerinin "koruyacağını" duyurdular. Bu kişiler çevrede sözde "asayişi" sağlarken, jandarmalar köye ani bir baskın düzenlediler. Evleri basıp aramalara giriştiler. Jandarmanın köye gelmeyeceği konusundaki açıklamalara kanmış olan bir hane halkı, kapıyı açmaya yanaşmadı. Bunun üzerine komandolar kapıyı kırıp içeri girerek yaylım ateşi açtılar, hane halkından iki köylü öldü. Bu cinayete bir "çatışma" havası vermek için çekilmiş fotoğraflar ise, sıkıyönetim eliyle basına dağıtıldı. Yine Sıkıyönetim "teröristler yaptı"diyerek basına bombalarla parçalanmış bebelerin resmini kendi yazdığı bir haber metniyle birlikte dağıttı. Yoksul Kürt köylerini, köy evlerini düşman mevzileri gibi bombalarla atanların gerçekte kim oldukları da elbet bir gün kamuoyuna duyurulacaktır.

Türkiye Kürdistanı'ndaki bu kırım, diktatörlüğün yasakları ile örülmüş bir " sessizlik duvarı"nın ardında sürüyor. Evren-Özal diktatörlüğünün yaptığı terör gözlerden gizleniyor ve duyurulması da yasaklanıyor. En ağır baskılarla, işkence ve toplu kırım tehditleriyle karşı karşıya olan Kürt yurttaşların yüzyüze geldikleri uygulamaları duyurmaları, dile getirmeleri bile suç sayılıyor. Bölgedeki otomatik telefonlar çalıştırılmıyor. Köyden köye, şehirden şehire seyahatler de denetleniyor, kısıtlanıyor. Evren-Özal diktatörlüğünün birlikleri, uğradıkları baskıları, kendi inandıkları, güvendikleri kimselere, kuruluşlara, basına anlatmak, kamuoyuna duyurmak için yola çıkmaya kalkan köy ve kasaba heyetlerinin, bulundukları ilin dışına çıkmasına bile fırsat vermemek için her türlü önlemi alıyorlar.

ERKEN SEÇİM...

Başı 8. sayfada

rine yanıt veren bir demokrasi anlayışının yerleşmesinde belirleyici bir rol oynayabilirler. Yasal muhalefet partileri şu ya da bu nedenden böyle bir program ortaya koyamıyorlar. Ne ki, sol güçlerin böyle bir program çevresinde birleşik savaşımlarını yükseltmeleri durumunda, bu partilerin de bu istemler karşısında kayıtsız kalamayacağı açıktır.

Biz erken seçim istemini yükselten her muhalefet partisinin bu çıkışını destekleyeceğiz. Halkı bu istem için aktif çaba göstermeye çağıracağız. Demokratik hak ve özgürlükler için, işsizlik ve pahalılığa, hükümetin kemer sıkma politikasına karşı, Amerikan köleliğine karşı, sendikal hak ve özgürlükler için halkın savaşımlarına vargücümüzle öncülük edecek, halkı Evren-Özal ikilisi ile karşı karşıya geldiği her alanda, bu hükümetin yıkılması, faşist diktatörlüğe ağır bir darbe indirilmesi için savaşıma çağıracağız. Demokrasi güçlerinin inisiyatifi ele geçirmesi ve bir daha yitirmemesi için her çabayı göstereceğiz. Tarihin acıları yeniden yaşanmamalıdır.

YENİ...

Başı 3. sayfada

yapmak zorunda kalmasında. bu yalıtlanmanın rolü oldu. Ama çözümleyici olan, sosyalizmin, "üstünlüğe izin yok" şeklindeki kesin tutumu oldu.

Dünya halkları Sovyet-Amerikan görüşmelerinden barış yararına somut çözümler, etkin anlaşmalar bekliyor.Amerikan yönetiminin nihayet günümüz gerçeklerini, eşitlik ve eşit güvenlik ilkelerini kabul etmesini, dolayısıyla bu görüşmelerin gerçekten yeni görüşmeler olmasını bekliyor. Ama bu pasif bir bekleme olamaz. Aktif, etkin eylem gerek. Anadolumuza yeni ölüm füzeleri dikilecek mi? Yeni üsler, yeni radarlar kurulacak mı? Ve bunlar yüzünden günün birinde kül olacak mıyız? Hepsi, barış için aktif savaşıma, savaş çığırtkanlarının elini kolunu bağlamaya bağlıdır!

GERÇEK DÜŞMAN...

Başı 1. sayfada

doğal hakkı sayan Reagan terörizmi ortaya çıktı, ne zaman ki, Reagan yönetimine köleliği kendine kılavuz edinen faşist diktatörlük kuruldu, bu dinamit asıl o zaman ateşlendi.

Şimdi ülke baştan aşağı Amerikan üsleriyle donatılmış, üstelik bir de topraklarımızın bir bölümü serbest bölge yapılıyor. Ordunun komutası NATO'ya, ekonomininki İMF'ye verilmiş, subaylarımız S.Arabistan'a kiralanıyor. Soruyoruz; ulusal egemenlikten geriye ne kaldı ki, "do—kundurtmayız" diye bağırıp çağırıyorsunuz?

Bir ülkede demokrasi yoksa o ülke nasıl güçlü olur? Bir ülkede üretici güçlerin temelini oluşturan işçiler, öteki emekçiler aç ve çıplaksa, elleri-kolları bağlanmışsa, o ülke nasıl güçlü olur?İçerde demokrasiyi yok eden, emekçilerin boğazını sıktıkça sıkan, vatanı yaşanmaz duruma sokup yüzbinlerce yurttaşı el kapılarında sıraya sokan, ülkenin candarmalarını tıkayan Evren'ler, Özal'lar dışarda onun çıkarlarını nasıl savunabilirler?

Özal hükümetinin Bayındırlık Bakanı, "Mağarada yaşayanlar hayatlarından memnundur, Sabancı'nın evine koysan rahat edemezler" diyor. İşte, militarist generallerin "kanımızın son damlasına kadar savaşacağız" diye ağızları köpüre köpüre bağırarak komünistlerin, öteki ilericilerin, Kürt halkının üzerine saldırırken "koruyoruz" dedikleri vatan budur! Mağaralarda yaşayanlara karşı Sabancı' ların "rahatı"dır.

Vatan yalnızca bir toprak parçası değildir. Vatan aynı zamanda üzerinde yaşayan insanların özgürlüğü, kardeşliği, refahıdır. Evren'ler, Özal' lar insanlarımızı kendi vatanlarında vatansız koymuşlardır. Ve kendi kanlı , kirli saltanatlarına karşı özgür ve refah içinde bir vatan uğrunda savaştıkları için komünistlere, öteki yurtseverlere saldırıp durmaktadırlar.

Vatanı korumak isteyen, önce tüm komşularımızla ilişkilerimizin gerginleşmesini körükleyen, bu yolla bölgedeki kendi konumlarını güçlendiren Amerikan emperyalizmine karşı savaşır. Vatanı korumak isteyen, önce tarihteki Ermeni soykırımını inkara yeltenip, emperyalistlerin Ermeni teröristlerini kışkırtmasına olanak veren Evren-Özal diktatörlüğüne karşı savaşır. Vatanı korumak isteyen, ulusal kurtuluş savaşında Türk ulusuyla birlikte omuz omuza savaşmış, ama sonra hiçbir ulusal hakkı tanınmamış Kürt ulusu üzerindeki barbar baskılara karşı çıkar, herkesin bu topraklar üzerinde özgürce yaşamasını savunur. Demokrasi olmadığı zaman vatan korunamaz.

Evren-Özal diktatörlüğü yıkılmadan, içerde demokratik hak ve özgürlükleri eksiksiz sağlayacak, dışarda ulusal, barışçı, bağımsız bir dış politika izleyecek bir hükümet işbaşına gelmeden, Cumhuriyet gerçekten ulusal, demokratik bir karaktere kavuşmadan, Türkiye emperyalistlerin elinde oyuncak olmaktan kurtulamaz, ülkemiz güçlenemez, Türk ve Kürt, halkımız rahata ve huzura kavuşma yoluna koyulamaz.

Erken seçim isteminin anlamı nedir?

N. GÜREL

TKP MK 3. Plenumu, "Özal hükümetinin yıkılması için 1988 yılı beklenmeden erken seçimlere gidilmesi için her çabayı göstermenin zorunlu olduğunu belirtti. " Partimiz illegal, saldırı altında. Seçimlere parti olarak katılma olanağına sahip değil. Sonra faşist diktatörlük altında yapılacak seçimlerle demokrasinin kurulmayacağını söyleyen gene biziz. Bu koşullarda bu politik tutumun anlamı nedir? Komünistlerin buradaki amaçları nedir?

Partimizin bu tutumu herşeyden önce, onun halkımızın, ülkemizin geleceği konusundaki yüksek sorumluluğunun bir göstergesidir. Biz komünistler daha kurulduğu gün Özal hükümetinin gelmiş geçmiş en halk düşmanı, en vatan düşmanı hükümet olduğunu, Evren ile Özal'ın kolkola ülkeyi uçuruma ittiğini söyledik. Söylediklerimizin doğruluğu bugün çok geniş güçlerce paylaşılıyor. Geçen süre içinde aşağı yukarı herkes kendi deneyiyle bu hükümetten olumlu hiçbir şey beklenemeyeceğini gördü. Ama bunu görmek yetmiyor. Yetmiyor, çünkü bu hükümet boş durmuyor. Hergün, üstelik göstermelik parlamentoya bile getirmediği kararnamelerle, kapalı kapılar ardındaki anlaşmalarla, halkın ekmeğini biraz daha küçülten, ülkeyi biraz daha Amerikan emperyalizmine bağlayan adımlar atıyor. Sanki tarih yeniden yaşanıyor. Sanki Padişah, onunla elele vermiş Almancı İttihat ve Terakki şefleri dirilip yeniden gelmiş memleketin başına oturmuşlar.

Bu koşullarda vatanını seven hiç kimse oturup bekleyemez. Bu gidişi durdurmak için öne atılmak, "Özal hükümetine son!" belgisini yükseltmek her yurtseverin görevidir. Biz bugün en ağır terör altındayız. Evren-Özal ikilisi Partimizi yaylım ateşine tutmuştur. Yalnızca "Bu hükümet gitmelidir, erken seçimler yapılmalıdır" yazan, diktatörlüğün yasalarında bile yeri olan bir istemi dile getiren bir bildiri dağıtacak olsak bile, ağır hapis cezalarına çarptırılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağımızı biliyoruz. Ama biz, koşullar böyle diye kenara çekilip, sesimizi kısıp beklemeyi yeğlemiyoruz. Yeğleseydik, yarın halk, bize, "Evren-Özal ikilisinden kurtuluşun yolunu gösterecek başka kim vardı da bekliyordunuz?" sorusunu sorduğunda açık bir yanıt veremezdik.

Biz elbette kendimizi dev aynasında görmüyoruz. Tek başımıza halkı kurtaracağımız gibi bir sav öne sürmüyoruz. Biz, her zaman eğer halk kendisi savaşımını yükseltmezse, Evren-Özal diktatörlüğüne karşı çıkan tüm politik güçler güçlerini birleştirmezlerse, kurtuluşun yolunun hiçbir zaman açılamayacağını söyledik.

Diktatörlüğün planlarını bozmak için

İşte erken seçim isteminin Evren-Özal ikilisinden kurtulmakla olan bağı da tam buradadır. Erken seçim istemini yükseltmek, politik savaşımın gidişi üzerindeki inisiyatifi diktatörlüğün elinden almaktır. Eğer tüm demokrasi güçleri hep birlikte bu istemi yükseltirlerse, Evren-Özal ikilisinin planları kökten bozulacaktır. Onların planları dört yıl daha bu hükümetin başta kalması üzerinde kurulmuştur. Çünkü bugün Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi oligarşiye bundan daha iyi hizmet edecek bir hükümet bulamazlar.

Özal, bugün, "Erken seçime falan gerek yok, biz dört yıl daha iktidardayız" diye konuşuyor. Evren,kendine "diktatör" denmesini kanıtlarcasına, "Erken seçim yaptırmam" diyor. Biri erken seçim olasılığını sözde önemsemez görünmeye, öteki kabadayılık taslamaya çalışıyor. Aslında ikisi de, halkın bu hükümeti, bu parlamentoyu istemediğini çok iyi gördükleri için böyle konuşuyorlar.

Peki, eğer parlamento dışındaki yasal muhalefet partileri erken seçimlere gidilmesi istemini hep birlikte ve yüksek sesle öne çıkarırlarsa, halk bu istemi aktif desteklerse ne yapacaklardır?

Evren-Özal ikilisinin gerektiğinde kendi anayasalarını bile çiğnedikleri, yasal eylemler gerçekleştirenler üzerinde bile terör uygulamaktan kaçınmadıkları biliniyor. Onlar faşist rejimi korumak için her türlü zorbalığa başvurmaktan çekinmeyeceklerdir. Ama bu onları güçlendirecek midir, yoksa daha da mı zayıflatacaktır?

Aydınlarımızın dilekçe eylemini ele alalım. Yasal bir hakkı kullanan aydınlar üzerinde diktatörlük ağır baskı uyguladı. Evren aydınlara kaba tehditlerle saldırdı. Sıkıyönetim Mahkemesi davalar açtı. Sonuç nedir? Daha şimdiden, bu gelişme sonucunda diktatörlüğün güç kaybettiğini, demokrasi hareketinin güç kazandığını söylemek abartma olmayacaktır.

Bu niçin böyle olmuştur? Aydınlarımız, bir kere, kendilerine uygulanabilecek baskıları göze alarak bu eylemi gerçekleştirmişlerdir. Sonra, diktatörlüğün saldırısı karşısında gerilememiş, birliklerini korumayı başarmışlar ve mahkeme kürsüsünden de diktatörlüğün demokrasiye geçildiği yalanını açığa çıkarmayı sürdürmüşlerdir. Gerçekleştirdikleri çıkış ülke içinde ve dışında geniş bir destek bulmuştur. Bulmuştur, çünkü eylemlerinde dile getirdikleri istemler tüm halkın, ulusun ezici çoğunluğunun somut, yakıcı istemleridir.

Eğer şimdi tüm demokrasi güçleri aynı kararlılıkla erken seçim istemini yükseltirlerse, bu hedef çevresinde sıkı bir birlik oluşturabilirlerse ve bunu halkın iş, ekmek, barış ve özgürlük istemlerini yükseltmesinin bir aracı yapmayı başarabilirlerse, sonuçta gerileyecek olan diktatörlük olacaktır. Ne denli zorbalığa başvurursa başvursun, halkın gözünde demokrasi düşmanı olarak damgalanmaktan kurtulamayacak, demokrasi savaşımının yeni bir düzeye yükselmesini önleyemeyecektir,

İnisiyatifi ele almak için

Dün 25 Mart yerel seçimlerinde "3 cunta partisine karşı 3 muhalefet partisi" formülü nasıl faşizm yanlıları ile demokrasi yanlılarını kesin bir biçimde kamplaştırdı ve düzmece parlamentonun içyüzünün açığa çıkmasına katkıda bulunduysa, bugün de "Özal hükümetine son!" belgisi ve bu amaçla erken seçim istemi aynı işlevi görecek, faşist diktatörlüğün bunalımını daha da derinleştirecektir.

Biz, uğrunda savaşıldığında, yığınların politik etkinliğini artıracağı, onların politik eğitimine katkıda bulunacağı, tüm diktatörlük karşıtı güçlerin birleşmesinin bir aracı olabileceği için, faşist diktatörlüğü geriletecek, demokrasi güçlerini güçlendirecek bir politik hedef olduğu için erken seçimlere gidilmesi istemini savunuyoruz.

Seçimler için 1988 yılının beklenmemesi gerektiğini yasal muhalefet partileri de zaman zaman dile getiriyorlar. Ne ki, halkın bekleyecek durumu kalmadığını, bıçağın kemiğe dayandığını kendilerinin de ifade etmesine karşın, bu partiler, Özal hükümetinin daha da yıpranmasının kendi şanslarını artıracağı umuduyla şimdilik beklemeyi yeğliyorlar. Bu tutum, inisiyatifin faşist diktatörlüğün elinde kalmasına, onun nefes almasına, güç toparlayacak yeni manevralara başvurmasına olanak vermez mi? Şimdi, diktatörlük tam köşeye sıkışmışken, inisiyatifi ele almak için bir atılım yapmak gerekiyor.Biz bu görüşteyiz ve bu, "yeter artık" diyen halkın istemiyle uyum içindedir.

Elbette erken seçimlere gidilmesi, hatta Özal hükümetinin yıkılması bile, kendiliğinden demokrasinin kurulması sonucunu getirmez. Biz seçmenlerin faşist diktatörlük altında şu ya da bu partiye oy vermesiyle demokrasinin elde edilemiyeceğini hep vurguladık. Parlamento dışındaki bütün muhalefet güçleri düşmana karşı birleşmeden, halkın demokrasi istemine yanıt veren bir politik alternatif ortaya çıkmadan, faşist diktatörlüğün gücünün, demokrasi güçlerini tek tek altetmeye her zaman yeteceğini söyledik. Evren-Özal ikilisinin gücünün asıl kaynağı, son çözümlemede, ne süngünün, ne doların desteğidir. Karşıtlarının dağınıklığıdır, muhalefetin biraraya gelmemesidir. İşte, erken seçim isteminin yükselmesi, bu muhalefetin birleşmesi yolunda yeni olanaklar yaratacağı için önemlidir.

Halkın demokrasi istemi nasıl dile gelecek? Burada görev bizce en başta sol güçlere düşüyor. Eğer sol güçler kendi aralarında birlik olurlarsa, demokrasi isteyen herkesin üzerinde anlaşabileceği bir ortak program oluşturabilirlerse, ülkedeki karşılıklı güçler oranının demokrasi güçlerinden yana değişmesinde, muhalefetin sıralarında halkın özlemle-

Arkası 7. sayfada

ATILIM
Kurucusu: İ.Bilen
YURTDIŞI EKİ
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Aralık 1984

Saldırıları nasıl geri püskürtebiliriz?

•Erkan AKSOY

En ağır, en zor işlerde çalışmak zorunda olmak, aynı işi yaptığın sınıf kardeşinden, yalnızca o ülkenin ulusundan olmadığın için, yabancı olduğun için daha düşük ücret almak, onun yararlandığı ekonomik, sosyal, demokratik haklardan aynen yararlanamamak, en kötü konutlarda getolaşmaya itilmek, her an işsiz kalma tehlikesi altında çalışmak... Yurtdışında çalışan 2 milyon Türkiyeli işçinin yıllardır içinde yaşadığı koşullar bunlar. Ama şimdi Türkiyeli göçmen işçiler, daha da ağır sorunlarla, kendilerine yönelik daha tehlikeli, çok yönlü saldırılarla karşı karşıyalar. Hemen tüm Batı Avrupa ülkelerinde şimdi, kapitalizmin yarattığı ve o ülke emekçilerinin durumunu sarsan sorunların temel nedeni olarak yabancı işçilerin - varlığı gösteriliyor. Yabancı düşmanlığı kışkırtılıyor. Kapitalizmin müzmin hastalığı, işsizlik de en başta yabancı işçilerin başına patlıyor. Batı Avrupa ülkeleri hükümetleri, hazırladıkları yeni "yabancılar yasaları" ile çalışma ve oturma iznine ilişkin yasa maddelerini sürekli daraltıp, işsizlik tehlikesini tehdit aracı olarak kullanıp, yabancı işçileri göstermelik primlerle kesin dönüşe zorluyorlar. Ülkelerinde ırkçılığın güçlenmesine yol açacak yasa tasarılarını gündeme getiriyorlar. Ve Türkiyeli işçilerin, bazılarını sıraladığımız sorunlarına, giderek azgınlaşan bir "yabancı düşmanlığı" sorunu ekleniyor. Özellikle F.Almanya'da birkaç yıldır artan ve yolda, kahvede, işyerinde göz göre göre öldüresiye adam dövmeye, her köşe başına "Türken Raus" yazmaya ve açık cinayetlere kadar varan yabancı düşmanlığına en yakın örnek, üç ay önce 8 Türk'ün Duisburg'ta Nazi kundakçılar tarafından yakılarak öldürülmesidir. Öteki Batı Avrupa ülkelerinde de benzeri saldırılar artıyor. İki hafta önce Fransa'da sendikal hakları için grev yapan Türkiyeli işçiler, faşist Fransız militanlarınca tarandılar. Kemal Özgül adlı bir işçi öldü, üç işçi yaralandı. Bir başka kentte de kahve tarandı, iki Türkiyeli emekçi öldürüldü.

Bu ağır saldırılar "ne yapmak lazım?" sorusunu getiriyor gündeme. Sorunları kim, nasıl çözecek? İşçilerin en ağır sorunlarını "bulundukları ülkenin iç işidir" diye elinin tersiyle iten, umutla beklenen serbest dolaşım hakkını birkaç yüz milyon mark, birkaç Leopard tankı karşılığı satmaya çalışan, sırf dövizlerini yutmak için işçilerin kesin dönüşüne övgüler düzen, onların çaresizliğinden yararlanıp, "kutsal vatan borcu" dedikleri askerliği mark karşılığı satışa çıkaran Özal hükümeti mi çözecek bu sorunları? Artık tüm göçmen işçiler Türk hükümetinin onların haklarını döviz karşılığı birer birer sattığını, göçmen işçilerin Özal için döviz getiren herhangi bir ihraç malından bir farkları olmadığını çok iyi anladılar. Ve artık sorunun çözümü için tutulacak ana halkanın hem Özal hükümetine, hem çalıştıkları ülkenin hükümetine karşı örgütlü, birleşik bir güç halinde seslerini duyurmak, haklarını savunmak, savaşım vermek olduğunu gördüler.

Şu anda da tüm B.Avrupa ülkelerinde bu gidişe karşı koymak isteyen Türkiyeli işçiler, çeşitli demokratik örgütler var. Bunlar sendikal, demokratik hakların gaspedilmesine, yabancı düşmanlığına karşı koymak için tüm güçleriyle çalışıyorlar. Ama örgütlenmeyi daha da genişletmek, geliştirmek gerektiği açıktır. Türkiyeli işçilerin en yığınsal şekilde biraraya geleceği örgütler oluşturmak, önce ülkeler çapında, sonra bölge ve giderek de kıta çapında tüm Türkiyeli göçmen işçileri temsil edecek bir örgüt ağı yaratmak için kolları sıvamak gerek. Bu örgütler, bir avuç faşist dışında, hangi politik partiden, hangi siyasi eğilimden yana olursa olsun tüm işçileri kapsamalıdır. Duvardaki "Türken Raus"yazısı politik ayrım yapmıyor. Fransa'da Türk kahvesini tarayan Fransız ırkçısı Poullet, işçilerin CHP'li, AP'li ya da MSP'li olmalarına bakmıyor. Tüm göçmen işçiler aynı sorunlarla karşı karşıyadır. Ve yabancı işçinin kısıtlanan her hakkı söz konusu ülke işçisinin, emekçisinin kazanılmış haklarını tehlikeye düşürüyor. O halde çalıştıkları ülkenin hükümetlerine sorunlarını gür, güçlü bir sesle duyurmak, demokratik haklarını kabul ettirmek için, Özal hükümetinin holdinglerine döviz makinası olmamak için örgütlenmek ve sözkonusu ülke işçi sınıfıyla, onun politik ve sendikal örgütleriyle, demokrasi güçleriyle omuz omuza savaşmaktan baka çare olmadığını göçmen işçilere anlatmak gerek. Gerek Batı Avrupa hükümetlerinin, gerekse Özal hükümetinin en büyük korkusu budur. Federal Almanya'da hazırlanan yeni yabancılar yasa tasarısı, hükümete yabancı işçileri en ufak bir politik faaliyette sınır dışı etme olanağı sağlıyor. Diktatörlüğün boyalı basını, faşistlerce taranan Kemal Özgül'ün bir grevde öldüğünü yazmaya bile korkuyor. Bu korku, bu telaş tutulacak ana halkanın yalnız ve yalnızca işçilerin birleşik, yığınsal örgütlü, savaşkan gücü olduğunu daha da açık gösteriyor.

B. Avrupa'daki Türkiyeli işçilerin demokratik yığın örgütleri, şimdi güçlerini birleştirmek, tüm Türkiyeli işçileri temsil edebilecek örgütlenmeler yaratmak için kolları sıvamalıdır. Bu kolay ve kısa sürede çözülecek bir görev değildir elbette. Bunu gerçekleştirmek öncelikle Türkiyeli ilerici, sol güçlerin birlikte atacakları adımlara, onların aktif çabalarına bağlıdır.

Partimizi mali açıdan da güçlendirelim!

Partimizin Batı Avrupa örgütleri, 5. Kongre'mizin "Partinin mali bakımdan güçlendirilmesi üzerine" kararı ışığında bir bağış kampanyası açtılar. Partinin ivedi mali gereksinimlerinin karşılanmasına katkıda bulunmak için tüm parti örgütleri yoğun bir çalışma içine girdiler.

Bizim Partimizin ardında holdingler, konzernler yok. Biz işçi sınıfının kurtuluşu için savaşıyoruz. Üyelerimizin ödedikleri aidatlarla, yandaşlarımızın bağışlarıyla çalışmalarımızı finanse ediyoruz.

Biz paraya savaşmak için gereksinim duyuyoruz. Onun için partiyi mali bakımdan güçlendirmek de bir savaşım konusudur. Bu savaşımın alanı da günlük savaşımlarımızın alanıdır.

Yalnız kendi gelirimizin bir bölümünü bu kampanya için ayırarak (bunu elbette yapmalıyız) Kongre kararını yaşama geçiremeyiz. Yalnız bununla yetinmek Lenince komüniste yakışmaz. Bize düşen partiyi mali bakımdan güçlendirmek görevini, yığınlarla daha sıkı bağlanma görevlerimizle yaratıcı biçimde birleştirmektir.

Federal Almanya'dan Atılım'a yazan Münevver Bilir bu konuda şunları yazıyor: "Biz ilgili kararı grubumuzda ele aldık, ne yapabileceğimizi tartıştık. Çok yaratıcı öneriler yapıldı. Biz bunların ancak gerçekleşebilir olanlarını ele aldık, önümüze koyduğumuz parasal hedefe mutlaka varmamızı sağlayacak bir planlama yaptık. İlk hafta kendi ürettiğimiz çeşitli seyleri toplantılarda satarak küçümsenmeyecek bir gelir elde ettik. Şimdi önümüzde öteki eylemler duruyor. Bu çalışmalara partimizin yandaşları da aktif katılıyorlar.

Hepimiz biliyoruz ki, bizim her çabamız, örneğin ajitasyon propaganda malzemelerimizin daha kaliteli, ülkede yoldaşlarımızın polise karşı daha güvenlikli olmasının sağlanmasına küçük de olsa bir katkı olacak. Bizlerin amacı "para" değil ama, paramız daha çok olursa daha verimli çalışacağız. Amacımıza varmada daha büyük adımlar atacağız. O halde, hep beraber kampanyaya!"

Atılım bizim silahımız

Şafak-Fransa

Fransa'nın doğusunda bulunan bir kentte Atılım'ı okuyan ve yayan arkadaşlar olarak, TKP' nin politikası doğrultusunda çalışma yürütüyoruz. TKP'nin dünkü ve bugünkü savaşımı, çalışmalarımıza ışık tutuyor. Evet bazı eksikliklerimiz var, ama adım adım ilerliyoruz.

Atılım bizim silahımız. Atılım' daki haberleri, yorumları iyice anlayarak okuyoruz. Gittiğimiz aile toplantılarında, arkadaş sohbetlerinde bunları konu ediyoruz. Bulunduğumuz yerde biz gurbetçilerin ve ülkemizde tüm halkımızın çok acil sorunlarla karşı karşıya olduğunu biliyoruz. Bu konudaki önerileri aktarıyor, tartışıyoruz. Bugün çevremizde bulunan 3000 kadar Türkiyeli emekçi, Türkiye'den yalnızca boyalı basın aracılığıyla haber alabiliyorlar. Atılım'daki haber ve yorumlarla onlara gitmek bizim görevimizdir. Radyoların dinlenmesini yaygınlaştırmak bizim görevimizdir.

BİR ZİYARET, BİR DENEYİM

Fatma-Fransa

Barışseverler Fransa'da da yürüyüşe geçiyordu. Biz de önümüze Türkiyeli kadınların en geniş kesimine ulaşma, onlara savaşa karşı barış için savaşımın önemini anlatma, olanaklı en geniş katılımı sağlama yönünde karar aldık.

İlk ziyaretimi Türkiye'den 1,5 yıl önce gelmiş bir Anadolu kadınına yaptım. Bir gazeteden kesmiş olduğum yazıyı birlikte okuyorduk. Yazı, savaşın korkunçluğunu, 3. Dünya Savaşı çıkarsa nelerin olabileceğini anlatıyordu. Ben okurken, konuyu biraz daha açarak anlatırken heyecanlanıyordum. Fakat karşımdakinin hiç de aynı heyecanı duymadığını görüyordum. Neredeyse ilgisizdi. Belki etkili olur diye, bir çırpıda ABD-Türkiye ilişkilerini, Sovyetler Birliği'nin son önerilerini anlattım. Yine ilgilenmedi. Eve bir göz atıyorum. Ev dediğim tek göz oda. İki çocuk ortalıkta oynuyor. Odada artık yadırgamadığım bir yoksulluk var.

Konu değişiyor. Neden Fransa' ya geldiğini soruyorum. Suskunluk bitiyor. Türkiye'deki durumlarını, kocasının çalıştığı fabrikadan atılmasını, geçinmek için buralara kadar gelmek zorunda kaldıklarını uzun uzun anlatıyor. O anlatırken düşünüyorum. Silahlanma-yoksulluk, barış-ekmek... Anlatıyorum, kavrıyor.

Evet! Her sorunu, seslendiğimiz insanlarımızın can alıcı sorunlarıyla bağlayarak anlatmayı öğrenmemiz gerek. İçi dolu, somut anlaşılır, en ufak sorunu genel soruma, en güncel istemi, genel politik sorunlara bağlamasını bilen ustaca bir ajitasyon. Öğreneceğiz, öğreniyoruz.

Haberler

* FAC'nde 11 Demokratik örgüt, merkezi olarak, Türkiye Kürdistanı'ndaki şovenist devlet terörünü protesto etmek için ortaklaşa bir çalışma yürütüyorlar. Bu doğrultuda kentimizde de çeşitli örgütler bir araya gelerek görev bölümü yaptılar. Şehir merkezinde bir uyarı grevi de yapılacak. Yılbaşına kadar sürecek bu ortak çalışmaların sürekliliğinin sağlanması konusunda, katılan örgütler anlaşma sağladılar

Çetin Hamle

* İsviçre'nin Cenevre kentinde 10 Kasım günü, Türkiye Kürdistanı'ndaki baskıları protesto için bir yürüyüş düzenlendi. 10 örgütün düzenlediği mitingi, İsviçre Emek Partisi ve Sosyalist Parti desteklediler

G.Muhabir

* Fransa'da 17 örgüt, "Türkiye ve Kürdistan'da idamları, işkenceleri ve katliamları durdurma komitesi" adı altında bir araya gelerek bir dizi eylem kampanyası başlattı. İmza kampanyası, ortak afiş, yürüyüş gibi somut eylem biçimlerinin yanısıra, Fransız örgütlerinin, özellikle de FKP'nin yürüttüğü Türkiye ile dayanışma kampanyalarına bağlı olarak sürdürülen çalışmalarda da aktif olarak yer alınıyor.

M.Özden

* Yunanistan'da Girit adasında iki kentte Yunanistan kadın örgütlerinin düzenledikleri toplantılara, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Demokratlar Birliği'nden bayan konuşmacılar da katıldılar. Ayrıca 1 Kasım günü çeşitli Türkiyeli örgütlerin yanısıra, İran Öğrenci ve Gençlik Birliği ve Avrupa Kürt Öğrenciler Birliği'nin birlikte düzenlediği bir yürüyüşle, Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamalar protesto edildi.

Işık - S.T.

* 9 Kasım günü, Viyana'da Türkiye Kürdistanı'ndaki olayları protesto etmek için Türkiyelilerin yanısıra, İran, Irak, Yunanistan, Afanistan, Kıbrıs ve Avusturya'dan ilericileri bağrında toplayan, toplam 14 örgüt ve partinin taraftarları ortak bir yürüyüş yaptılar.

V.Dayanışma

BİZE GÜVENİYORLAR

Yetişenler-Münih

Askerlik bedelinin indirilmesi için imza kampanyası yeni başlamıştı. Kimileri sizlere düşmez, diyordu. Kimileri ise boşuna uğraşmayın düşüremezsiniz, diyordu. Ama her şeye karşın gençliğin büyük kesimi imza attı, çünkü 20 bin mark her gencin geleceğini karartıyordu. Gençlik, kendisini bölme çabalarını boşa çıkararak sorunlarına sahip çıktı. Ve kazandı. Evet bedel 5 bin mark olmadı ama kapılar açıldı artık. Gidilecek yol açık önümüzde. Savaşan her zaman kazanamayabilir, ama savaşmayan baştan kaybetmiş demektir. Gücümüz birliğimizdir. Yeni başlayan imza kampanyasına genç, yaşlı herkes katılıyor. Önyargılar yıkılıyor. Dostluk köprüleri atılıyor. Nerede toplanıyorsunuz, diyenlerin sayısı artıyor. Artık bize daha bir güveniyorlar.

BARIŞ İÇİNDE YAŞANACAK BİR DÜNYA İSTİYORUZ

Utku Güzel-Danimarka

Çeşitli kollardan gelen barış savaşçılarının seli Dathusplads meydanında birleşti. İnsanlar, sarı, siyah, beyaz; insanlar, dinleri, dilleri, inançları farklı. Hep birlikte bir barış barikatı ördüler. Hep bir ağızdan belgiler haykırıldı. Bu barikata biz de, faşist cuntaya, barış düşmanlarına boyun eğmeyen Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem ve arkadaşları adına taş olduk, harç koyduk. Yürüyüş boyunca onlarla birlikte nefes aldık, verdik. Türkiyeli işçilerden geniş bir katılımın sağlanması için çalıştık. Barış kavgasının, faşist diktatörlüğe karşı savaşımın bir halkası olduğunu anlattık. Savaş çılgını Reagan' ların barış güçleri karşısında gerilemeleri, Evren'lerin, Özal'ların da desteğinin zayıflaması demektir. Barış kavgasının halkasını, ekmek-iş-özgürlük kavgasına, diktatörlüğü yıkma halkasına takalım.

Her yolu, olanağı değerlendirmek

Kamo Kollektifi-Atina

Ekim ayının sonunda gazetelerin iç sayfalarında küçücük bir haber yer alıyordu: "Yunanistan'da basılan 'Türkiye'de politik Tutuklulara Özgürlük' adlı kartpostalların Türkiye'ye girişi Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklanmıştır".

Haber küçük ama, içeriği büyük bizce. Bu haber, basında yer alması, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Demokratlar Birliği'nin hazırladığı ve 12.000 adet basarak dağıttığı bu kartların bir amacına daha ulaştığını gösteriyor bizlere. Kartlar, Yunanistan işçi sınıfının, demokratlarının, halkının Türkiye halkıyla gösterdiği dayanışmanın bir ifadesi olduğu için Ankara'dakileri korkuttu. Dostlar ise, yalnız olmadıklarını, uluslararası dayanışmanın yanlarında olduğunu bir kez daha duydular. Türkiye işçi sınıfı ile, demokrasi güçleri ile uluslararası dayanışmanın örgütlenmesi, canlı tutulması, bıkmadan usanmadan her yolun, olanağın, büyük küçük ayrımı yapılmadan değerlendirilmesi, biz yurtdışındaki komünistlerin önde gelen görevlerindendir.

İğneyle kuyu kazar gibi çalışmak! Bu bizim koşullarımız için de geçerli. Bunu yapmak için de her an ülkede süren savaşımın sıcaklığını yüreğinde duymak, kavganın içinde olmak gerekir.

ÇAĞRI

Batı Avrupa'daki tüm yoldaşları, partimizin yandaşlarını, Atılım'ın Yurtdışı Eki'ni yazılarla beslemeye, gazetemizi kendi çalışmalarında daha etkili bir silaha dönüştürmek için katkılarını artırmaya çağırıyoruz.

Bu sabah kızıl değil dağlarımın rengi
Bu sabah keklik ötmüyor yamaçlarında
Sindi toprağıma ölüm kokusu
Köylerim, aşiretlerim
Ovalarım, tepelerim
Bu sabah umutlarım çizme altında
Bu sabah kan tutuyor beni baştan aşağı kan
Yüreğimdeki kinin söndüremezler yangınını
Getirseler suyu yedi ırmaktan
Bu sabah ölüm dolaşıyor yamaçlarımda
Bu sabah general kurmuş kürsüyü göğsüme
Yalan söylüyor bana yalan
Diclem ne kıvranırsın yana yıkıla
Kaç yıl
Kaç kuşak
Kaç yüzyıldır
Bu hançer saplı bağrımda
Fıratım döne döne bu akışın ne
Ne zaman patlayacak dev suskunluğun
Ne zaman patlayacak suskunluğumuz.

Ekim 1984 - XALİDO